

TEKST 1

Został praskim biskupem, jednak to życie też mu nie odpowiadało. Umiłował ubóstwo i ascetyzm. Postanowił więc zrzec się godności biskupiej i przywdziać habit zakonnika zamykając się w murach klasztornych. Jednak papież się na to nie zgodził. Pozostawił mu do wyboru powrót na biskupstwo praskie lub misje wśród pogan. Wojciech wybrał to drugie rozwiązanie.

W 996 roku został przyjęty na dworze Bolesława Chrobrego. W kwietniu kolejnego roku Wojciech wraz z młodszym bratem Radzime-Gaudentym wyruszył do Gdańska, gdzie „*ochrzcił wielkie tłumy ludu*”, a stamtąd popłynął do Prus. Książę Bolesław ofiarował mu zbrojnych, by go chronili na zagranicznych ziemiach, lecz Wojciech ich odesłał do księcia.

23 kwietnia 997 roku, w okolicach wsi Cholin, Prusowie zabili Wojciecha. Zginął przeszyty włócznią, jego głowę zaś nabito na pal. Brata Gaudentego puszczono wolno, zapewne z nadzieją okupu za ciało męczennika. Tak też się stało – Bolesław wykupił ciało za złoto. Pochował je w kościele gnieźnieńskim.

Cesarz Otton, który znał i bardzo cenił Wojciecha, usilnie zabiegał o jego kanonizację. Tak też się stało. W roku 999 papież Sylwester II uznał Wojciecha za Świętego.

<https://polskiedzieje.pl/slawni-polacy/misja-sw-wojciecha.html>

TEKST 2

Zjazd gnieźnieński

W pielgrzymce do grobu świętego Wojciecha i w celu pozyskania Chrobrego do swych idei uniwersalistycznego cesarstwa przybył do Gniezna w roku 1000 cesarz Otton III. Podczas zjazdu gnieźnieńskiego utworzono niezależną polską organizację kościelną z metropolią w Gnieźnie i biskupstwami w Krakowie, Kołobrzegu i Wrocławiu. Arcybiskupem gnieźnieńskim został brat św. Wojciecha, Radzim-Gaudenty.

Biskup poznański Unger został dożywotnio wyłączony spod zwierzchności Gniezna – biskupstwo misyjne w Poznaniu powstało bowiem już w 968 roku. Najważniejszym aktem dokonanym podczas zjazdu gnieźnieńskiego była jednak symboliczna koronacja Bolesława Chrobrego na króla, dokonana poprzez nałożenie na jego skronie diademu cesarskiego. Nie została ona nigdy jednoznacznie potwierdzona, jednak dowodem mogą być monety datowane na najpóźniej 1020 rok z wizerunkiem Bolesława i napisem *rex* (łac. *król*). W ten sposób Chrobry otrzymał prerogatywy (uprawnienia) królewskie (m.in. prawo inwestytury biskupów). Niektórzy historycy uważają nawet, iż Otton uznał Bolesława Chrobrego za swojego *drugiego* następcę na tronie cesarskim (po margrabim Miśni Ekkehardzie). Wiążą oni z tym interwencję Bolesława w Niemczech w 1002. Według nich, po zamordowaniu margrabiego przez jego przeciwników, polski władca chciał się upomnieć o tron rzymsko-niemiecki. Obie te kwestie wciąż budzą gorące dyskusje. Oprócz tego Chrobry został również uznany przyjacielem Świętego Cesarstwa Rzymskiego i bratem cesarskim, co stanowiło najwyższą możliwą godność w ówczesnym ceremoniale. W trakcie owych uroczystości nastąpiła wymiana darów. Ponadto Polska uniezależniła się od Niemiec (została zwolniona z płacenia trybutu). Otton III podarował Chrobremu kopię włóczni św. Maurycego i relikwię gwoźdźca z Krzyża Pańskiego, a w zamian otrzymał ramię św. Wojciecha (zachowane do dziś) i 300 zbrojnych.

Według francuskiego kronikarza Ademara z Chabannes (zm. 1034), Bolesław miał towarzyszyć Ottonowi III do Akwizgranu i tam otrzymać złoty tron Karola Wielkiego, którego grób w tym czasie Otton III kazał odnaleźć i otworzyć.

TEKST 3

Wojny Bolesława Chrobrego

Zajęcie Miśni, Milska, Łużyc i interwencja w Czechach

Dobre relacje z zachodnim sąsiadem załamały się po niespodziewanej śmierci młodego cesarza w 1002 roku. Bolesław wykorzystał wewnętrzne walki w Rzeszy i zajął ważny rejon przedpola Odry: Miśnię, Milsko i Łużycy.

Kiedy władzę w Niemczech ostatecznie przejął Henryk II, zaakceptował on zdobycze Chrobrego, przekazując mu je na zasadzie lenna. Jedynie Miśnię oddał we władanie sprzymierzonemu z księciem polskim margrabiemu Guncelinowi. Relacje zostały unormowane, jednak zorganizowanie nieudanego zamachu na życie Bolesława przywróciło ryzyko konfliktu. Do wojny nie doszło, a książę Polski przystąpił do interwencji w Czechach, gdzie w roku 1003 zmarł książę Władysław. Chrobry na tronie osadził wcześniej wygnanego Bolesława III Rudego. Prawdopodobnie na prośby opozycji czeskiej w tym samym roku raz jeszcze wmieszał się w sprawy czeskie – oślepił Bolesława Rudego, a następnie sam objął tron w Pradze i ogłosił się księciem Czech, nie chciał jednak złożyć hołdu królowi niemieckiemu, jak zwykli to byli czynić władcy czescy. Stało się to m.in. pretekstem Niemiec do wojny z Polską.

Wojna polsko-niemiecka 1002–1018

W 1002 Chrobry sam rozpoczął wojnę, atakując Miśnię. Henryk odpowiedział wyprawą zbrojną w roku następnym. Pierwsza ofensywa nie odniosła skutku, ale już w 1004 władca Rzeszy zaatakował Czechy i obalił władzę Bolesława w tym państwie. Przy Polsce pozostały Morawy i Słowacja^[22]. Następnie Henryk w 1005 zdobył Milsko, a nawet dotarł ze swoimi wojskami aż pod Poznań. Wtedy też zawarto układ pokojowy, na mocy którego Bolesław prawdopodobnie zrzekł się Milska i Łużyc. Henryk wkrótce wypowiedział rozejm, w efekcie czego Bolesław Chrobry w 1007 najechał ziemie arcybiskupstwa magdeburskiego. Następnie bez większych problemów odzyskał Budziszyn. Kontrofensywa Henryka ruszyła dopiero w 1010, nie przyniosła jednak żadnych skutków poza lokalnymi zniszczeniami na Śląsku. W 1012 zawarto pokój na pięć lat. Wykorzystując wojnę polsko-niemiecką, zapewne w 1007 roku, od Polski uniezależniło

się Pomorze Zachodnie. Bolesław złamał jego postanowienia i na nowo rozgorzały walki, jednak mimo to w 1013 doszło do porozumienia w Merseburgu – Bolesław Chrobry uzyskał Miłsko i Łużyce w lenno, a w zamian zobowiązał się do posiłków wojskowych dla Henryka II, podczas wyprawy do Rzymu. W 1015 ponownie wybuchła wojna między cesarzem i Bolesławem Chrobrym. Polski władca odmówił wsparcia wyprawy Henryka do Italii, a także podjął próby spiskowania przeciw niemu z księciem czeskim. Doprowadziło to do cesarskiej interwencji w Polsce, która jednak zakończyła się niepowodzeniem. Henryk II, sprzymierzywszy się z księciem ruskim Jarosławem Mądrym, zaatakował Bolesława raz jeszcze w 1017 – ponownie nie odnosząc sukcesu. Również Jarosław Mądry nic nie zawojował. W 1018 zawarto ostatecznie pokój w Budziszynie. Zwycięzcą konfliktu okazał się Bolesław, który zachował Miłsko i Łużyce, już nie jako lenno, ale swoją własność, oraz uzyskał także od cesarza pomoc zbrojną w wyprawie na Kijów.

1002 – 1018 – wojny z Niemcami; przyłączenie Łużyc i Miłska.

1003 – 1004 – wojny z Czechami; przejściowe zajęcie Czech, Moraw i Słowacji.

1018 – wojny z Rusią; wkroczenie do Kijowa; przyłączenie Grodów Czerwieńskich.

https://pl.wikipedia.org/wiki/Boles%C5%82aw_I_Chrobry

Obrona Niemczy – 1017 r.

W czasie wojen polsko-niemieckich, do historii przeszła obrona piastowskiego grodu Niemcza (na Śląsku).

Mimo wielokrotnej przewagi liczebnej wojsk cesarza i jego sojuszników (m.in. Czechów), obrońcy bronili się dzielnie przez ponad miesiąc.

Będąc pod wrażeniem obrony, cesarz odstąpił od grodu i zgodził się podpisać pokój z Bolesławem.

http://khp.orpeg.pl/images/Upload/zasoby/wop/klasa5/V_SP_Wiedza_o_Polsce_3_Panowanie_Boleslawa_Chrobrego.pdf

Wojny Bolesława Chrobrego

W 1018 roku Bolesław Chrobry zorganizował wyprawę, aby przywrócić na tron kijowski swego zięcia Świętopełka. Zakończyła się ona pełnym powodzeniem. Po zwycięskiej bitwie pod Wołyniem (22 lipca), zajął Kijów (14 sierpnia). W drodze powrotnej przyłączył utracone w 981 Grody Czerwieńskie. Świętopełk jednak nie utrzymał się na tronie, zrzucił go Jarosław Mądry. Świętopełk został wygnany z Rusi i poprosił o ponowną pomoc swojego teścia Bolesława Chrobrego, który mu już jej nie udzielił (dwukrotne zrzucenie Świętopełka z tronu świadczyło o jego nieudolności). Chrobry poparł Jarosława Mądrego jako godnego władcę i podpisał z nim pakt o nieagresji.

https://pl.wikipedia.org/wiki/Boles%C5%82aw_I_Chrobry

TEKST 4

Koronacja królewska

Trwa spór co do daty koronacji. Niektórzy historycy uważają, że Chrobry od 1000 roku starał się o papieską zgodę na koronację, potwierdzającą akt dokonany podczas zjazdu gnieźnieńskiego. Niezależne źródła proveniencji niemieckiej jednoznacznie potwierdzają, że Bolesław, korzystając z krótkiego bezkrólewia w Niemczech po śmierci Henryka II, kazał się koronować w 1025 roku (dokładna data ani miejsce nie jest znane). Inni uważają (Johannes Fried), iż w 1025 dokonano tylko odnowienia koronacji z roku 1000 (tzw. srebrna, koronacje wielokrotne są spotykane w tym czasie)^[1]. Przeciwno temu pogładowi protestuje Jerzy Wyrozumski, który zaznacza, że w świetle tekstu z epitafium władcy, jak również według późniejszej polskiej tradycji, symboliczny akt włożenia diademu cesarskiego na głowę polskiego władcy przez Ottona III w 1000 roku nie był przez współczesnych uznawany za jakikolwiek ekwiwalent koronacji. Nie wyklucza to wspomnianego wcześniej faktu, że polski książę starał się uzyskać koronę wkrótce po zjeździe, niemniej starania te zakończyły się niepowodzeniem ze względu

na śmierć przychylnych Bolesławowi zarówno cesarza, jak i papieża. Istnieją również podania, że korona pierwotnie przeznaczona dla polskiego władcy trafiła ostatecznie na Węgry, gdzie spoczęła na skroniach tamtejszego władcy Stefana I^[23].

Niezależnie od rozważanych wyżej wątpliwości, Bolesław Chrobry zmarł wkrótce po koronacji z 1025 (1024), a rządy objął jego syn Mieszko II Lambert.

https://pl.wikipedia.org/wiki/Boles%C5%82aw_I_Chrobry

W średniowiecznej Europie było kilka „kategorii” władców: cesarz, królowie, książęta.

Na koronację musieli wyrazić zgodę papież i cesarz.

W 1025 r. Bolesław Chrobry koronował się na pierwszego króla Polski.

Bolesław Chrobry – pierwszy polski król.

Ceremoniał koronacyjny: namaszczenie świętymi olejami i nałożenie korony przez arcybiskupa – wielki sukces Chrobrego.

Kilka miesięcy po koronacji Bolesław zmarł (1025 r.).

Bolesław był bardzo dobrym władcą: szanował i dbał o poddanych, do swojego państwa włączył wiele nowych terenów. Za jego panowania Polska uzyskała pierwszego patrona, (opiekuna), świętego Wojciecha.

http://khp.orpeg.pl/images/Upload/zasoby/wop/klasa5/V_SP_Wiedza_o_Polsce_3_Panowanie_Boleslawa_Chrobrego.pdf